

at han er pensionsberettiget Embedsmand, at han da af den Grund faaer en forholdsmæssig ringe Pension. Jeg vil her kun nævne et Exempel: Naar en Advocat traadte ind i den egentlige Statstjeneste, vilde han, nagtet han maaffee er 40—50 Aar, naar han indtræder i den, efter at have tjent i 10 a 20 Aar, kun faae en meget liden Pension, fordi han kun i faa Aar har været pensionsberettiget Embedsmand, og, selv om han bliver ældre i Tjenesten, vil dog stedse hans Pension, hvis han afgaaer, blive ringere, end om han havde begyndt paa de lavere Trin af Statstjenesten. Ved en sliq uforanderlig Scala udelukkes endelig alt Hensyn til Embedsmandens Nidkjærlighed og Dygtighed i at opfyldte sine Embedspligter. Med Hensyn dertil skulde jeg ingenlunde være aldeles enig med Udkastet, saaledes som det foreligger fra Regjeringen, ligesom jeg heller ikke i sin Tid var aldeles enig med det Udkast, som af den forrige Regjering blev forelagt Provindsstaaenderne i 1846; men jeg skal dog langt foretrække hiint Udkast for det, som siden er fremgaaet fra Folkethinget, og jeg skal blot gjøre den Anmærkning derved, at, ligesom der paa den ene Side tages et særdeles noie Hensyn til Alderen, — saa hvert Aars høiere Alder gjør Forbedring i Pensions-Dvotabelen i de fleste Stationer, — saaledes er der andre Stationer eller andre Trin, hvori stor Forskjel i Alderen faaer aldeles ingen Virkning; navnlig for Alderen fra 10—20 Aar er Pensionen lige stor, hvad enten man har tjent i 10 Aar eller c. 20 Aar, hvorimod man, naar man har tjent ud over 20 Aar, faaer et Tillæg for hvert enkelt Aar. Jeg kalder det ogsaa en Usfuldkommenhed ved dette Udkast, at den Tjeneste, man har gjort i meer end 30 Aar, ikke kommer i Betragtning. Jeg kan imidlertid ikke være enig i det bestemte Hensyn til 50 Aars Tjeneste, som det ærede Udvalg har foreslaaet; thi, hvad

det Historiske heri angaaer, har den høitærede Finansminister allerede meddeelt, hvorledes Tingene forholder sig, nemlig, at det aldrig har været et fast Princip, at 50 Aars Tjeneste skulde berettigede til fuld Gage i Pension. Det er og mig bekendt, hvad der her er blevet meddeelt som yttret af en betydelig finansiel Embedsmand om, at dette Princip ikke var erkjendt af Frederik den Sjette; det har været den Omstændighed, at Tilfældene af denne Art have været faa, og at der i de fleste Tilfælde have været specielle Grunde for en saa gunstig Behandling af dem som muligt, der har bevirket, at de for det meste have faaet deres fulde Gage i Pension. Jeg troer derfor, at det aldeles ikke er heldigt at antage et saadant fast Princip; thi deraf vil følge, at en Embedsmand vil stræbe absolut at holde sig, til han har tjent i 50 Aar. Man har ogsaa Exempler paa i ældre Tider, naagtet det ikke var et fast, erkjendt Princip, men, som det ogsaa hedder i den i 1841 afgivne Forestilling, en temmelig almindelig erkjendt Regel, at 50 Aars Tjeneste gav Afgang til fuld Gage i Pension, — at adskillige Embedsmand ere blevne siddende i deres Embedsstilling endog efterat de fandt sig aldeles uskikkede dertil, og i Grunden virkelig slet ikke fungerede. Derhos vil paa den anden Side, naar Forskjellen mellem 30 og 50 Aars Tjeneste er aldeles ligegyldig, Resultatet deraf blive, at Embedsmand, som have tjent i 30 Aar, hvoriblandt mange ere fuldkommen tjenstdygtige, nu ville have Tilbøielighed til at gaae af paa Pension. Naagtet deres blotte Ønske om at gaae af paa Pension ikke indeholder Berettigelse dertil, vil dog den Embedsmand, som har tjent i en Række af Aar, og som ønsker at gaae af, netop derved faae Leilighed dertil, saa at jeg ikke troer, det vilde være nogen heldig Forandring, hvis Udkastet vedtages.